

[Hauberg.]

nesker, der af en eller anden grund ikke kan være i deres egne hjem, er blevet oprettet af private. Det drejer sig om flere hundrede hjem, og det drejer sig om flere tusinde børn og unge mennesker. Det er klart, at alle disse hjem ikke har kunnet undgå at få rejst kritik imod sig, og den kritik, der på den måde er blevet rejst mod disse hjem, har affødt, at man i socialministeriet har nedsat et udvalg eller to og nogle embedsmænd til at undersøge sagen. Undersøgelsen førte med sig, at man indrømmede, at kritikken i enkelte tilfælde var berettiget, men undersøgelsen førte også med sig, at man fra alle sider erkendte, at disse hjem økonomi hvilede på et ikke holdbart og alt for løst grundlag, og da man var kommet til den erkendelse, gik man ind for at øge støtten til hjemmene. Nu har man i hovedsagen fået det ordnet således, at disse hjem ikke længere skal være i privat eje, men være selvejende institutioner, og det betragter jeg som meget afgørende og som meget heldigt, idet man så ikke kan mistænke de enkelte ledere for, at de sparer på børnenes forplejning og på undervisning og andet for selv at tjene mest muligt.

Nu forstår jeg, at man ikke har kunnet blive færdig med dette undersøgelsesarbejde, men at man er kommet så vidt, at man kan se, at den bevilling, som man løseligt har anslået til 300 000 kr., ikke længere kan holde. Man kommer derfor nu med forslag om, at dette tilskud på 300 000 kr. forøges til 500 000 kr., og det anbefaler jeg gerne, men jeg synes, det ville have været rart, om der i bemærkningerne havde været medtaget nogle eksempler på, hvorledes disse tilskud har virket for de hjem og institutioner, der har modtaget dem, således at man havde haft et fastere grundlag for sin stilling til forslaget. Nu forstår jeg meget vel, at når man ikke har gjort det, er det, fordi man endnu ikke er færdig med overvejelserne, men jeg forstår, at man regner med at blive færdig i løbet af kortere tid, så man til næste år kan komme med et forslag om en endelig ordning.

Her vil jeg da gerne sige til den højtærede minister, at jeg synes, at det eller de udvalg og de embedsmænd, der arbejder med sagen, samtidig med at de kommer

med forslaget, bør komme med en del oplysninger, således at man er i stand til at drage sammenligning mellem, hvad man har nået, og hvad man agter at nå. Jeg skal her nævne nogle af de ting, som jeg mener det ville være rart at vide: Hvor mange hjem der var før krigen og nu, hvor mange lærere og hjælpere der var på disse hjem før krigen og nu, om lærernes og ledernes kvalifikationer er af samme art nu, som de var før krigen, eller om man har stillet andre betingelser. Det var også rart at få at vide, om man har gennemført sløjdundervisning og køkkengerningsundervisning for de ældre børn, og om der er gennemført lægetilsyn ved hjemmene og tandplejeordning. Nu er det vel således, at en hel del af disse ting er gennemført nogle steder, men ikke andre steder. Jeg forstår, at man er kommet bag efter med udvidelser, nybygninger og andre ting, ikke blot på grund af den dårlige økonomi, men også på grund af materiale manglen, og derfor var det også rart at vide, hvad man har tænkt sig at nå og hvor langt man er kommet, om der f. eks. er indrettet gymnastiksale i tilstrækkeligt antal, om der er indrettet sportspladser, legepladser, idrætspladser og badeindretninger. Jeg synes, man bør vide noget om, hvad disse tilskud har betydet.

Der er et andet problem, som jeg gerne vil sige et par ord om i denne forbindelse. Nu er det jo således, at man anbringer problem-børn, psykopatiske børn, åndssvage og børn med en eller anden brist på hjem for almindelige børn. Jeg ved godt, at man gør det, fordi der er pladsmangel, men jeg henstiller til den højtærede socialminister, at han lader det eller de udvalg og de embedsmænd, der arbejder med disse spørgsmål, tage også dette problem op til overvejelse for eventuelt at finde frem til en løsning, da det siger sig selv, at når problem-børn, psykopatiske børn, åndssvage og børn med en eller anden brist anbringes på hjem for almindelige børn, så volder det en række ubehageligheder og chikanerier for lederne, for lærerne, for hjælperne og også for børnene selv. Her er virkelig et problem, som man må se at finde en løsning på.

Det er ikke en dag for tidligt at lade de mennesker, der har kendskab til disse problemer, tage denne opgave op, således at vi, når det endelige forslag bliver fremsat,